

ורצון ותשיקת גנשת ישראל בקדוש ברוך הוא אלא בנשותם הצדיקים, שהם מערירים נביעת המים הפתחות נים כנגד העליונים, ובאותה שעה שלמות הרוץ והתשיקת ברקיות אחת לעשות פרוט.

בא ראה, אחר שנדרקו זה בזה והיא קבלה רצון, היא אומרת, שימני בחותם על לבך. ומה בחותם? אלא דרכו של חותם, בין שנדרבק במקום אחד, אף על גב שזו מפוגה, הרי ונשאר רשם באותו מקום ולא זו מפוגה, שכל הרשם וכל הדמות שלו נשאר בו. אך אמרה גנשת ישראל, הרי נדרבקתי בה, אף על גב שזו מפוגה מהך והלכתי לאלוות, שמי בחותם על לבך, כדי שישאר כל דמותי בה בחותם הזה ששאר כל דמותו באותו מקום שנדרבק בו.

כיו עזה במות אהבה, חזקה היא, כפרדת הרום מהגוף. שׁשנינו, בשעה שאדם מגע להסתלק מן העולם ורואה מה שرؤה, הרום הולכת בכל איברי הגוף והಗלים עולים, פמי שהולך בהם בלי משותים, עולה וירוד ולא מועיל לו. בא ונפרד מכל איברי הגוף, ואין להם קשי כמו היום שנפרדת הרום מהגוף. אך חזק האהבה של גנשת ישראל לקודוש ברוך הוא בחזק הפטות בשעה שרוצה הרום להפריד מהגוף.

קשה לשאול קנאה, כל מי שאוהב ולא קשור עמו קנאה, אין אהבתו אהבה. בין שקנא, הרי אהבה השלה. מכאן למראנו שאיריך אדם לקנא לאשתו כדי שיתקשר עמה אהבה שלמה, שהר מתוך כך לא ימן עינו באשה אחרת. מה זה קשה

בגש מתהון דעתיקיה. אכן מתערי נבייעו דמיון תפאי, לךלי עלאי. ובהיא שעתה שלימו דרעותא וכטופה בדבוקו חדא למאבד פירין.

הא חי, בתר אתדקוי דא בדא, והיא קבילת רעوتא, היא אמרת שימני בחותם על לבך, אמא בוחותם. אלא ארחה אתדקם, בין אתדק באתר חד, אף על גב אתדק מיניה, הא אשפкар רישומו בההוא אטר, ולא אעדין מניה. דכל רישומו, וכל דיווקנא דיליה, ביה אשפкар. אך אמרה גנשת ישראל, הא אתדקונא בה, אף על גב אתדק מינך ואזיל (דף רמה ע"א) בגלוותא. שימני בחותם על לבך, בגין דישפкар כל דיווקני בה, בהאי חותם דישפкар כל דיווקניה, בה היא אטר אתדק ביה.

בי עזה כמות אהבה, פקיפה היא, בפרישו דרווחא מן גופא. דתגינן, בשעתה דבר נש מטי לאסתלקא מן עלמא וחמי מה דחמי, רוחא איזלא בכל שייפוי דגופא וסליק גלגולוי, כמוון דאייל בימא בלי שייטין, סליק ונחית ולא מהנייה לייה, אתה ואישתאל מל שייפוי גופא, ולית (להז) פקיפו כיומא דפריש רוחא מן גופא. אך פקיפו דרחימיו דכנשת ישראל לגבי קדשא בריך הוא, בתקיפו דמותא, בשעתה דבעי רוחא לאתפרקsha מן גופא.

קשה לשאול קנאה, כל מאן דרחים, ולא קשיר עמיה קנאה, לאו דרחימותיה דרחימותא. בין דקבי, הא דרחימותא מפאן אוילפנא דבעי בר נש אשתלים. מפאן אוילפנא דבעי בר נשלמה, שהר מתוך כך לא ימן רחימותא שלים, דהא מגו כך לא יהיב עינוי